

URSPRUNGLIG KÄRLEK

av Sandra Merimo

Ursprunglig kärlek

Copyright © 1998 Sandra Merimo

Pjäsen har tidigare getts ut i boken "Tre pjäser av Sandra Merimo 1997-98", med numret: ISBN 91-630-7313-7

Alla slags rättigheter är begränsade. Denna pjäs är skyddad av lagen om upphovsrätt och får inte reproduceras kommersiellt på något sätt utan att författaren först har gett sitt skriftliga medgivande. Däremot är det tillåtet att reproducera pjäsen ideellt, t.ex. inom en förening eller en skola i studiesyfte och utan att vända sig till en allmän publik.

**Ansökningar om alla slags rättigheter, inklusive rättigheten till att offentligt framföra pjäsen eller delar av den, skickas till:
info@merimo.com**

URSPRUNGLIG KÄRLEK

Copyright: Sandra Merimo 1998

Plats: Edens lustgård i mitten av Kärlekstemplet på stjärnan Esteris.
(Scenanvisningarna är förslag.)

Tid: Nutid (Pjäsen skrevs 1998.)

Roller:

ESTER

- Kärleksgudinna på stjärnan Esteris.

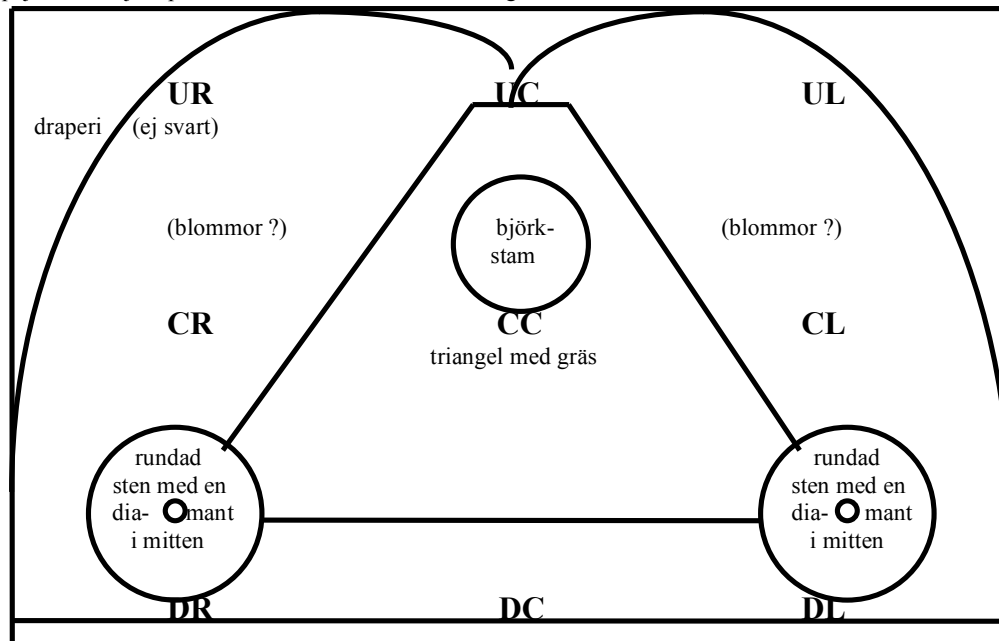
STELLA

- har tidigare levt på Jorden som Ella, men dog 27 år gammal. Om hon hade levt kvar på Jorden skulle hennes ålder vara 34 år. Nu lever hon ett evigt liv på Esteris och hennes kropp är eterisk och lättare än en fysisk kropp.

ELIAS / WILLIAM

- har fyllt 32 år. På Jorden heter han William och har ett välbetalt jobb som finansiell rådgivare. För nio år sedan träffade han Ella och de hade ett kärleksförhållande.

ett vitt skycke, (eventuellt) en portfölj, en mobiltelefon
äppelpaj och vaniljsås på ett fat med en sked, en metallring

Ester sitter (CC) lutad mot den vita björkstammen och mediterar. Beroende på avståndet till scenens tak kan hela björken synas eller också bara björkstammen. Om löven syns så är de ljusgröna som om våren. Det är ett varmt ljus (utan skuggor) i Edens lustgård i Kärlekstempelt. Vid en av stenarna nära fönstret (CL/DL) ligger William blickstill, delvis täckt av ett vitt skycke. Ester vet att William snart ska dö på Jorden och hon har förberett hans ankomst till stjärnan Esteris. När hon sitter där i sitt meditativa tillstånd uppfattar hon att Stella är på väg till Kärlekstempelt. Ester reser sig, lägger skycket över William och går mot öppningen (UC). Hon möter Stella, som går in (mot UR). Stella har bott på Esteris sedan hon dog på Jorden, för sju Jord-år sedan. Ester är hennes vägledare, som har hjälpt henne att bearbeta det liv hon levde (som Ella) på Jorden:

STELLA (/ELLA)

Jag mår inte bra... minnena har kommit tillbaka... jag vet inte varför... Det kom så plötsligt... jag trodde att jag hade kommit över det...

ESTER

Vad känner du, mitt barn?...

STELLA (/ELLA)

Jag är orolig... det är som om han kallar på mig...

ESTER

Lita på din intuition...

STELLA (/ELLA)

Det är pinsamt... jag måste bli starkare... jag kan inte dras med av mina känslor på det här sättet...

ESTER

Var inte orolig... Allt är som det skall vara...

STELLA (/ELLA)

Varför kan jag inte se det?...

ESTER

Du lär dig...

STELLA (/ELLA)

...långsamt, menar du...

ESTER

Jaa... långsamt... det tar tid att lära sig...

STELLA (/ELLA)

Tack för att du tar emot mig...

ESTER

Sätt dig...

Stella sätter sig på stenen (CR/DR):

STELLA (/ELLA)

Jag blir så besviken på mig själv... jag har gått igenom det här gång på gång... Jag dras till honom så mycket att jag förlorar mig själv...

ESTER

Ert förhållande har förvanskats...

STELLA (/ELLA)

Jag blir så osjälvständig... Allt kretsar kring honom... Jag tror att jag skulle ha klarat av det här på ett bättre sätt om jag inte hade fått missfall...

ESTER

Hjälpte det att träffa henne?

STELLA (/ELLA)

Jo, det hjälpte... Hon sa att hon inte hade kunnat komma igenom för att jag var så olycklig... ..men det är inte det... Det är som om missfallet var ett tecken på att vår kärlek saknade grund... att den inte kunde bära frukt...

ESTER

Vad säger din känsla?...

STELLA (/ELLA)

Känslan säger mig att vår kärlek var sann... ursprunglig på något sätt...

ESTER

...och varför kan den inte vara det?...

STELLA (/ELLA)

...det är som om allt går sönder!... som om ingen litar på kärleken... som om allt tillåts gå sönder för att vi inte litar på den...

ESTER

Det finns många som vill splittra två människor som älskar varandra... och i ert fall lyckades de...

STELLA (/ELLA)

Men varför?...

ESTER

Vi får tala om det någon annan gång... Nu är det viktigare att du återfår din kraft...

Ester leder Stella till björken och hon sätter sig ned och lutar ryggen mot stammen (CC). Självsätter sig Ester på gräset och lutar sig mot stenen (CR/DR):

Slappna av... resten vet du...

Stella blundar och slappnar av. Livskraften i trädet hjälper henne att uppleva kontakt med sin inre styrka. Hon börjar andas djupt och lugnt och fylls av kärleksenergi. Det hörs fågelkvitter. Stella avslutar sin meditation och tittar uppåt mot stammen och skrattar befriande:

STELLA

Jag önskar att jag alltid kunde känna den här kärlekskraften inom mig...

ESTER

Det kommer du kunna göra.

STELLA

Det är så njutbart att vara här... Jag älskar det här Templet. Det här är som Jordan när Hon är som vackrast...

ESTER

Templet är skapat av kärlek... som en idéform för hur livet på Jordan var menat att vara...

STELLA

Vad var det egentligen som gick fel i Edens lustgård?...

ESTER

Människorna förlorade oskuldsfullheten...

Det är tyst en kort stund:

STELLA

Jag har undrat över några minnen som jag har... det är händelser som jag tror att jag har upplevt, men de händer inte när jag levde på Jordan som Ella... det verkar som om jag delar någon annans minnen... I alla fall... det måste ha varit för länge sedan: jag har en man och vi har tre små barn... min man påminner om William, men det är inte han... Vi bor i en liten stuga på en vacker bergssluttning... och vi är mycket lyckliga... Det är som om det är *naturligt* att vara lycklig...

ESTER

Du säger att det inte är William?...

STELLA

Utseendet är annorlunda... Sen en dag är han borta och jag får aldrig veta vad som egentligen hände... En annan man dyker upp... Han slår och skändar mig... som om han anser sig ha rätt till det... Sen flyttar han in i stugan och tvingar mig att arbeta för honom... Från den dagen är det som om livet blir grått och jag kan inte längre se några färger... Jag sörjer min man och tror att han är förlorad för evigt. Ibland tror jag att jag bär skulden till hans försvinnande, trots att jag innerst inne vet att det inte är så...

ESTER

Vet du varför du berättar det här nu?

STELLA

Nej.

ESTER

Tror du att det har något att göra med William... och ditt missfall?

STELLA

Jag vet inte... du menar att jag förlorade min man...

ESTER

Vad hände med barnen?...

STELLA

Dom var fortfarande där, men jag såg dom knappt... Jag var så olycklig...

ESTER

Jag tror att den här händelsen har påverkat ert förhållande...

STELLA

Men det är inte mina minnen och även om mannen påminner mig om William, så var det inte han...

ESTER

Det är sant. Ni hade andra identiteter då. Du delar minnena med den kvinna som du var vid det tillfället...

STELLA

Hur då?

ESTER

Nu är du Stella...

STELLA

Ja...

ESTER

...och du har ditt ursprung här på Esteris och du lever ett evigt liv här...

STELLA

Ja...

ESTER

...men när du har levt på Jorden och på andra planeter, då har du haft andra identiteter...

STELLA

...så minnena är någon annans och denna någon är en del av mig själv, men det är inte jag, Stella?...

ESTER

Det är inte ditt ursprungliga jag, nej... och du kommer aldrig att leva med det subjektiva jaget igen... Det är bundet till ett visst rum och en viss tid... Orsaken till att du minns detta nu, är för att du kan lära dig något av det som hände... Om jag läser dig rätt är det här mycket gamla minnen...

STELLA

Vem var mannen som våldförde sig på mig?...

ESTER

Känner du igen honom?

STELLA

Vagt...

ESTER

Antingen tillhörde han de människor som plundrar Jorden utan Hennes tillåtelse, eller också var han påverkad av dessa människor...

STELLA

Han var hemsk... Jag glömmer aldrig hans ögon...

Ester uppfattar att William snart ska anlända:

ESTER

Stella, jag måste snart be dig att lämna Templet...

Stella reser sig för att gå:

Du behöver inte gå ännu. Du kan stanna ett tag till...

Stella kanske går, sätter sig eller lägger sig ned i gräset:

STELLA

Hela Jorden måste ha varit så här vacker en gång?...

ESTER

Det var Hon... innan Hon våldtogs... Frågan är om ni människor sätter värde på Henne... om ni älskar Henne?...

STELLA

Jag skäms när du säger så där... När jag levde där uppfattade jag aldrig hur Hon plågades... jag var alltför involverad i min egen smärta...

ESTER

Ge inte dig själv någon skuld. Du var begränsad och omedveten och då har du ingen skuld... Men det är fortfarande möjligt att rädda Edens lustgård. Den kan fortfarande bli en verklighet för alla människor som lever på Jorden.

STELLA

Jag önskar att jag kunde få en chans till att resa dit... Nu vet jag så mycket mer...

ESTER

När skulle du vilja resa i så fall?...

STELLA

Så snart som möjligt.

ESTER

Vill du inte stanna här tills du hittar en make?

STELLA

Nej. Jag tror inte att jag kommer att hitta någon. Alla andra verkar möta sina makar, utom jag... Det är bättre att jag reser tillbaka till Jorden.

ESTER

Är du säker?

STELLA

Javisst. Jag skulle vilja lära människorna att älska Jorden...

ESTER

Du tror inte att du kommer att bli olycklig igen?...

STELLA

Nej då, det är ingen risk... Jaha... du menar det som hände nyss... Men det var bara en tillfällighet... Jag har känt mig otroligt stark på sista tiden... Jag vet att jag skulle klara av att leva ensam på Jorden...

ESTER

Ja, du gör väl det som du anser vara bäst...

Stella är på väg att lämna Templet (och till den Urkraft som hon har inom sig, tänker hon sända en önskan om att få lämna Esteris):

STELLA

Ju snarare jag reser desto bättre...

ESTER

Det låter bra... Javisst ja, det var en sak jag glömde att berätta: William ska komma hit.

Hela Stellas upplevelsevärld stannar av när hon får höra den nyheten:

STELLA (/ELLA)

William...

ESTER

Ja, jag tänkte...

STELLA (/ELLA)

...ska han komma hit?

ESTER *retas*

Jag tänkte att du kanske ville träffa honom, men om du har bestämt dig för att du vill lämna Esteris, så kanske du inte är intresserad...

STELLA (/ELLA)

När kommer han?...

ESTER

Han kanske redan är på väg...

STELLA (/ELLA)

Åh, jag kan nästan inte vänta...

ESTER

Stella, jag antar att jag måste varna dig. William har förändrats. Han är inte densamma som han var när ni träffades...

STELLA (/ELLA)

Det gör ingenting.

ESTER

Han kanske inte ens kommer att känna igen dig till en början...

STELLA (/ELLA)

Tror du det?...

ESTER

Det händer ibland...

STELLA (/ELLA)

Lämnar han fru och barn på Jorden?...

ESTER

Jag ska egentligen inte svara på den frågan, men du får snart veta det ändå: Nej, han lämnar ingen familj...

STELLA (/ELLA)

Jag har alltid undrat vad som hände sedan...

Stella förstår att Ester har vetat om Williams ankomst ganska länge:

Varför har du inte berättat det här förut?

ESTER

Du har inte varit mogen för det. Det var viktigt att du hittade din egen styrka först...

Stella är överlycklig:

STELLA (/ELLA)

Jag trodde aldrig att jag skulle få se honom igen... När kommer han, nej, visst ja, det har jag redan frågat... Du kallar väl på mig när det är dags?

ESTER *retas*

Jag tror inte att jag behöver kalla på dig...

STELLA (/ELLA) *lycklig*

Det tror inte jag heller...

ESTER

Jag måste be dig gå nu.

STELLA (/ELLA)

Åh, jag förstår... Du ska möta din Make här?...

Ester svarar inte.

Tack för att jag fick tala med dig.

Stella är på väg att gå, men känner att något håller henne kvar. Hon har uppfattat att det ligger en kropp (CL) under skycket bakom stenen och hon vet att Ester tar emot de människor som har sitt ursprung på Esteris, när de dör på Jorden. Nu förstår hon att det är William som ska anlända:

Det där är William, eller hur?...

ESTER

Ja.

STELLA (/ELLA)

Låt mig få stanna och välkomna honom!... Snälla!...

ESTER

Du får snart möta honom... men jag vill att du går nu.
Oroa dig inte, allt är förberett.

STELLA (/ELLA)

Hur länge måste jag vänta?

Ester leder ut Stella, som inte vill gå och längtansfullt tittar på William:

ESTER

Stella, kom nu.

STELLA (/ELLA)

Vänta! Får jag titta på honom en gång till...

ESTER

Stella. Nu måste du gå. Nu.

Ester lyckas få ut Stella. William ska snart anlända men ligger fortfarande blickstill. Ester viker undan en bit av skycket så att det inte täcker honom helt. Sedan sätter hon sig som tidigare vid björkstammen (CC). Genom sin medvetenhet ser hon till att Williams resa från Jorden till Esteris går så lätt som möjligt. (Hon sitter kvar där tills William lugnar ner sig.) Det hörs en svag vind som går genom Templet och William "vaknar" med ett ryck. Han har precis sprungit över gatan i morgonens rusningstrafik och blivit påkörd av en Jaguar. Han är i City och på väg till företaget MMR (MakeMeRich), där han arbetar med finansiell rådgivning. I Williams medvetande är han fortfarande på Jorden och han ser allt runt omkring sig (gatan, höghusen, bilarna, människorna...etc.) som om han fortfarande var där.

William reser sig upp och skriker åt föraren (en man), som han ser sitta i Jaguaren framför sig (åt mitten av scenen där stenen är, CL/DL):

WILLIAM (/ ELIAS)

Se dig för!!! Det här kunde ha slutat illa! Du kör ju som en jävla galning!

Föraren är i ett chocktillstånd och stirrar rakt framför sig och William försöker få hans uppmärksamhet:

Kom ut så att vi får prata om det här!... Hallå! Här är jag!... Vad faan stirrar du på?! Har du fått en chock?!... Du ser väl att jag är okej?... Ingenting är brutet... Kom ut då!

William går upp på trottoaren (DL/DC/DR) och borstar av gatudammet från sin fina kostym. (I hans medvetande hör han ljudet från bilarna och han ser människorna som går förbi på trottoaren):

Men kör då, för helvete! Du blockerar ju trafiken...

William tar upp sin mobiltelefon för att ringa till arbetet och säga att han är försenad:

Nää... varför fungerar inte den här, nu då?... Vilken jävla morron!...

Han ser att en välbyggd man är på väg att gå rätt igenom honom, så han flyttar sig snabbt åt sidan. Sen skriker han efter mannen:

Du, jag är faktiskt inte osynlig!...

William stannar upp. Han känner sig yr och konstig, som om han höll på att svimma och han ser dåligt:

Vad är det nu då?... Fan, jag ser ingenting... Jag måste ha fått en hjärnskakning?... Var kommer ljuset ifrån?...

William börjar uppfatta ljuset på Esteris och det bländar honom. Gatubilden börjar långsamt tyna bort i hans medvetande. Han sätter sig ner, eftersom han känner att han håller på att "tappa fotfästet":

Jag kanske ska besöka min läkare för säkerhets skull...

William känner sig tung i huvudet och lägger sig ned:

Jag orkar inte... Kan... kan någon hjälpa mig!...

Ester går fram till honom. Hon är helt lugn och stryker hans hår för att lugna honom:

ESTER

Såja. Allt är bra.

William tittar upp, förvirrad. Han tror att Ester är en sjuksköterska:

WILLIAM (/ELIAS)

Vem är du?... Har jag hamnat på ett sjukhus?... Jag måste ha svimmat... Vad är det för fel på mig?...

ESTER

Ta det bara lugnt.

WILLIAM (/ELIAS)

Jag skulle möta en kund... Kan du ringa ett samtal åt mig och säga att jag har fått förhinder?...

ESTER

Du ska inte göra någonting just nu...

WILLIAM (/ELIAS)

Jag tror inte att du förstår... det är en *viktig* kund...

ESTER

Du har kommit till stjärnan Esteris och jag är här för att hjälpa dig.

William skrattar. Han kisar fortfarande (p.g.a. det starka ljuset) och kan inte se omgivningen ordentligt:

WILLIAM (/ELIAS)

Vad sa du?... Estris?... Och vad är du, då? En stjärna?... Jag är ledsen, men jag har aldrig hört talas om dig... Ta inte illa upp... Kan du ta hit en läkare nu direkt! Det är något fel på min syn... jag blev påkörd av en bil alldeles nyss... jag kanske har fått en hjärnskakning...

ESTER

Din kropp håller på att omformas...

WILLIAM (/ELIAS)

Omformas?... Jag är väl inte på plastikkirurgen?... Ge hit en spegel! Vad har hänt?!... Har jag skadat ansiktet?!...

ESTER

Det är inget fel på dig. Slappna av.

WILLIAM (/ELIAS)

Slappna av!! Ta hit en spegel!

William rusar upp. Han har fortfarande svårt att se omgivningen och han känner sig ostadig:

Du, vart har jag hamnat egentligen? Det här är inget sjukhus... Bor du här?

ESTER

Ja, men det är lika mycket ditt hem...

WILLIAM (/ELIAS)

Har du kidnappat mig?...

William känner sig plötsligt orolig och Ester skrattar, varmt och välkomnande:

ESTER

Nej du, det skulle jag aldrig göra...

WILLIAM (/ ELIAS)

Men vart har du fört mig? Är det här någon klubb?...

ESTER

Klubb?

WILLIAM (/ELIAS)

Ja... dansklubb...

ESTER

Du får gärna dansa om du vill...

WILLIAM (/ELIAS)

Kan du släcka ner lite?

ESTER

Nej, jag kan nog inte det.

WILLIAM (/ELIAS)

Ljuset bländar mig.

ESTER

Du vänjer dig.

WILLIAM (/ELIAS)

Aha, nu vet jag. Det här är "Dolda Kameran", eller hur?...
Erkänn!

ESTER *förbryllad*

Dolda... kameran?!...

William är säker på att han nu har förstått vad som händer. Hans ögon börjar vänja sig vid ljuset och han kan se mer av omgivningen:

WILLIAM (/ELIAS)

Jag borde ha förstått det. Okej. Var är kameran?...

ESTER

Vilken kamera?

WILLIAM (/ELIAS) *skäms*

Tänk att jag gick på det.

ESTER

William, jag vet inte vad du pratar om...

WILLIAM (/ELIAS)

Aha, du känner till mitt namn... Nu har du avslöjat dig...

ESTER

William, lugna dig nu och lyssna på mig:

WILLIAM (/ELIAS)

Jadå, jag är alldeles lugn och jag lyssnar... Kan vi få det här överstökad nu, så att jag kan gå härifrån...

ESTER

Du kommer att stanna här ett tag... William, du är död. Du har precis dött i en trafikolycka.

WILLIAM (/ELIAS)

Nej. Vänta nu! Nu är det inte roligt längre... Det är en sak att du har fört mig hit... det är okej, det gör ingenting... men försök inte inbilla mig att jag har dött!... Jag är inte på humör just nu... Det här skämtet har gått för långt!

Ester låter William vänja sig vid sin nya omgivning i sin egen takt:

Jaha... då slutar du prata... Du kan väl säga var jag är åtminstone!

ESTER *lugnt och tålmodigt*

Du är på stjärnan Esteris.

WILLIAM (/ELIAS) *ger upp*

Ja, det är klart jag är. Var skulle jag annars vara? Vad hette det, sa du?

ESTER

Esteris.

WILLIAM (/ELIAS) *ironisk i början*

Est-e-ris. Underbart...

William påverkas (långsamt) av den kärleksfulla atmosfären på Esteris:

Det är ovanligt vackert här... Men var kommer ljuset ifrån?... Det är som solljus, fastän vi är inomhus?... eller är vi inte det?... Säg inte att du har fört mig till landet!... med kobajs och insekter...

ESTER

Du är inte kvar på Jorden.

WILLIAM (/ELIAS)

Nej, visst ja... vi leker den leken... Jag är på en stjärna... Vad heter du, förresten?

ESTER

Ester.

WILLIAM (/ELIAS)

Naturligtvis. Ester på Esteris... och vad är du då?... dörrvakt?...

ESTER

Man kan säga att jag är din vägledare.

WILLIAM (/ELIAS)

Bra. Då kan du släppa ut mig härifrån...

ESTER

Du måste vara kvar här tills din kropp har stabiliserat sig.

WILLIAM (/ELIAS)

Jag *är* stabil! Du kan släppa ut mig när som helst!!..... Lustigt... när du säger det, kroppen känns lättare på något sätt... och jag känner inte av magsåret, trots att jag har glömt att ta medicinen... Du kanske är sjuksköterska, i alla fall?... Har du gett mig något?... Hallucinerar jag allt det här?...

ESTER

Jag vet att det här är svårt att ta till sig. Du har precis dött, William, och jag förstår din förvirring. Det är svårt att orientera sig i början.

William har en stark dödsrädsla och är övertygad om att döden innebär slutet:

WILLIAM (ELIAS)

Prata inte om döden! Jag vet att jag inte är död, eftersom jag kan se dig och prata med dig! Jag kan se min egen kropp också.

ESTER

Man kan säga att det här är din återfödelse på Esteris.

WILLIAM (/ELIAS)

Återfödelse??!

ESTER

Det var här du levde innan du kom till Jorden.

WILLIAM (/ELIAS)

Vad snackar du om? Jag har väl inte varit någonstans *innan* jag föddes?... Dessutom är jag inte död... så jag kan ju inte ha kommit tillbaka till en plats där jag var innan jag levde, eftersom jag fortfarande lever!

ESTER

Jag förvirrar dig. Du har rätt. Det är sant att du inte har varit här tidigare. Du, William, föddes på Jorden, men ditt sanna jag, som vi kallar Elias, levde här innan han sökte sig tillbaka till Jorden.

WILLIAM (/ELIAS)

Nu orkar jag inte mer av det här... Jag vet inte vem Elias är... och han får leva vart fan han vill, bara han inte stör mig...

ESTER

Du kommer snart att förstå. Du har ett inre jag som vi här kallar för Elias, vilket är lite missvisande eftersom du egentligen inte har något kön... I alla fall, Elias har inkarnerat många gånger på Jorden och även på andra planeter... till en början som kvinna och senare som man...

William förstår inte. Han tycker att det känns lite obehagligt, men börjar ändå att påverkas av det som Ester säger:

WILLIAM (/ELIAS)

...om jag nu skulle vara död..... Hur kommer det sig att jag har en kropp?...

ESTER

Du sa att du kände dig lättare?...

WILLIAM (/ELIAS)

Ja.

ESTER

Du har inte en fysisk kropp längre.

WILLIAM (/ELIAS)

Den ser likadan ut.

ESTER

...därför att du håller kvar dess form med tankens hjälp. Du kan förändra kroppen med din tanke. Du behöver inte åldras här på Esteris. Du kan anta vilken form du vill.

WILLIAM (/ELIAS)

Nej.

ESTER

Inte just nu, därför att du inte tror att det är möjligt, men du lär dig snabbt... Ditt magsår är borta, till exempel.

WILLIAM (/ELIAS)

Är det borta?... Det har nog bara lugnat ned sig lite...

ESTER

Det är borta. ...om du inte vill skapa ett nytt, förstås...

WILLIAM (/ELIAS)

Är jag frisk?...

ESTER

Det är klart att du är frisk.

WILLIAM (/ELIAS)

Det har jag önskat länge... även om det är lite inne att ha magsår... det hör till jobbet på något sätt..... Inte för att jag tror på det... men kan du bevisa att jag är död?...

ESTER

Vill du se din fysiska kropp? Den är kvar på Jorden.

WILLIAM (/ELIAS) *road*
Hur skulle du kunna visa mig den?... om vi nu är på en
stjärna som du säger...

ESTER
Du kan se Jorden genom diamanten i stenen.

Ester föreslår att han tittar genom en av stenarna (CL/DL):

WILLIAM (/ELIAS)
Genom den här?... Hur fungerar det då?...

ESTER
Det är bara att titta... du har väl inte längre problem med
din syn?...

WILLIAM (/ELIAS)
Nej då... nej då...

*William känner sig orolig och tvekar att titta genom den ganska stora diamanten,
som är som en "stav" genom mitten av stenen:*

Jaha, så jag ska titta här igenom?...

ESTER
Vill du verkligen se din kropp?

WILLIAM (/ELIAS)
Jodå... Naturligtvis...

*William slappnar av och inser hur fånig han är. Han är övertygad om att han fort-
farande lever i sin fysiska kropp på Jorden. Han skrattar lättad:*

Jo, det är klart jag vill... Så jag ska titta här...

*William tittar ner genom diamanten i stenen (CL/DL), medan Ester för handen
över diamanten på den andra stenen (CR/DR):*

Ja, jag ser ingenting... Är det meningen att jag ska se
min kropp genom att titta här igenom?...

William tittar bort, lättad över att han inte såg någonting:

ESTER
Titta en gång till...

William tittar en gång till och förväntar sig att bara se diamanten, men nu ser han sin kropp ligga på gatan framför bilen. Han ser ambulanspersonal som lyfter upp kroppen på en bår. Han vill inte fortsätta att titta, men kan inte slita sig:

WILLIAM (/ELIAS)

Det måste vara något fel?... Vad är det här?... Det där kan inte vara jag?...

Ester hoppas att han ska inse att han har dött, så att han kan släppa förankringen till sin döda fysiska kropp, som nu är ett skal som han har skalat av:

Huvudet är alldeles blodigt... och dom täcker mig med en filt... som om jag är död?...

William får panik:

Nej!... Det kan inte vara sant!!... Är jag död?!... Nej!!... Jag... jag har inte *tid* att vara död... jag har massor att göra... det här kan inte ha hänt... inte nu, i alla fall... jag är fortfarande ung!... Hjälp mig!!... Säg att det inte är sant... det får inte vara sant!...

Ester säger ingenting, men känner medkänsla för hans smärta och rädsla:

Det måste finnas någon rättvisa... och då kan jag inte dö!... inte på det här sättet... Det kan inte ha hänt...

William söker skydd på något sätt, kanske genom att kura ihop sig vid stenen eller under trädet. Han känner det som att han fryser:

Finns det någon Gud?... Jag vill tala med honom!... Jag kanske inte är död... det finns något tillstånd som heter skendöd... läkarna kanske kan återuppliva mig?...

ESTER

Du dog ögonblickligen, William. Det är därför som du inte märkte när det hände.

WILLIAM (/ELIAS)

Jag accepterar inte det här. Något måste ha gått fel. Jag hade en lysande karriär framför mig... Allt kan inte bara tas ifrån mig!...

ESTER

Du kan inte äga något på Jorden... allt är ett lån...

William tänker en kort stund på detta:

WILLIAM (/ELIAS)

Jaha... så du menar att min kropp bara är ett lån?

ESTER

Jorden skänkte av sin materia så att din kropp kunde skapas...

WILLIAM (/ELIAS)

...men jag blev dödad!

ESTER

Föraren menade inte att döda dig... han är också i ett chocktillstånd... Innan du föddes på Jorden hade ditt inre jag bestämt vad du behövde gå igenom under din livstid... Nu har du gjort de erfarenheterna... och du behövde inte vara kvar där...

WILLIAM (/ELIAS)

Det kommer jag inte ihåg... I så fall ångrar jag mig!

ESTER

Du kan inte ångra dig. Det har redan skett.

William börjar acceptera att han verkligen har dött:

WILLIAM (/ELIAS)

Men... men jag har fortfarande min identitet kvar?...

ESTER

Din identitet som William är knuten till din kropp. Nu har du tagit av dig det skalet och du kommer aldrig mer att inkarnera som William.

WILLIAM (/ELIAS)

Så jag är både död och levande?...

ESTER

William är bara en mask som du har burit. Här på Esteris kommer du att minnas din grundpersonlighet, Elias.

WILLIAM (/ELIAS)

Elias?... Skulle det vara jag?

ESTER

Du måste lära dig att lyssna till dig själv.

WILLIAM (/ELIAS)

Äsch, det där har man ju hört så många prata om... att man ska *lyssna* till sig själv... och åka på mansläger och bröla... och hitta urmannen inom sig...

ESTER *road*

...och det har du inte varit road av?...

WILLIAM (/ELIAS) *föraktfullt*

En av mina vänner åkte till ett sånt läger... Han kom tillbaka och sa att han hade hittat en tiger inom sig...

ESTER

Tänk om han gjorde det?

William bryr sig inte om att svara.

En del människor upptäcker sina grundpersonligheter medan de fortfarande lever på Jorden, men i ditt fall har du fångats ganska rejält av din materiella strävan...

WILLIAM (/ELIAS)

Vad är det för fel med det?... Jag vill leva ett gott liv...

ESTER

Det kan du göra. Så länge du inte påverkar andras verkligheter kan du skapa vilken tillvaro som du vill... och här på Esteris går det mycket snabbare än på Jorden... men det försvinner också lika snabbt...

WILLIAM (/ELIAS)

Vad är det då för mening?

ESTER

Allt som du inte älskar, försvinner.

William tänker på detta i några få sekunder, men han förstår inte hela innebörden. Han börjar nu att slappna av lite och vänja sig vid sin situation. Han tycker inte att han har hamnat på ett så tokigt ställe ändå:

WILLIAM (/ELIAS)

Okej. Jag är här nu... och jag antar att jag inte är ensam... Så vad gör ni här då?... Sitter ni och dricker champagne hela dagarna?...

ESTER *skrattar*

Självklart. Hela dagarna.

WILLIAM (/ELIAS) *skämtar*

Får man en gloria?

ESTER

Oh ja. Halleluja.

WILLIAM (/ELIAS)

Ska jag inte få träffa mina anhöriga?... morfar och mormor till exempel?...

ESTER

Du kommer att få träffa dom. Vill du inte byta dina kläder?

WILLIAM (/ELIAS)

Jo, kanske det... om jag ändå ska stanna här... Har ni märkeskläder?

ESTER *skämtar*

"Made in Heaven"... duger det?... William, det är någon som gärna vill träffa dig. Får jag släppa in henne?

Ester går mot öppningen (UC). William tror att det är hans mormor som vill träffa honom:

WILLIAM (/ELIAS)

Jadå. Jag tror jag vet vem det är... Släpp in henne. Jag har inte sett henne sedan jag var barn.

ESTER

Jag lämnar dig nu. Jag kommer tillbaka senare med nya kläder.

Ester går och William ropar efter henne:

WILLIAM (/ELIAS)

Får jag vingar också?

ESTER

Vill du ha det?

WILLIAM (/ELIAS)

Nej, förresten... jag kan vänta med det...

Ester går ut (UC).

William är ensam i några ögonblick. Stella är mycket förväntansfull, men även lite rädd över hur William ska reagera, när hon går in i Templet. William förväntar sig att träffa sin mormor. När han ser att någon annan kommer in tittar han inte så noga:

WILLIAM (/ELIAS)

Hej?...

STELLA (/ELLA)

Hej.....

William har inte känt igen Stella, eller Ella, som var hennes identitet på Jorden:

WILLIAM (/ELIAS)

Jag väntar på min mormor... hon ska komma snart...

Nu känner han igen henne och han känner en blandning av glädje (han har längtat efter att få se henne igen), skam (han lämnade henne för en annan när hon var gravid med deras barn) och rädsla (han pratar just nu med en definitivt död människa):

Ella!... det är du!...

Båda är tysta och vet inte vad de ska säga. De blir förlägna, nästan som små barn:

Jag var inte beredd att få se dig... men... du är ju död!...

STELLA (/ELLA)

Du är också död...

WILLIAM (/ELIAS) *förvirrad*

Javisst ja...

STELLA (/ELLA)

Hur mår du?

WILLIAM (/ELIAS)

Ahm... det känns konstigt... jag har inte vant mig ännu...
Jag blev påkörd!... av en Jaguar...

STELLA (/ELLA)

Jag har längtat efter att se dig...

Stella går närmare och smeker honom på kinden. William har ångrat sin handling för flera (Jord-)år sedan:

WILLIAM (/ELIAS) *förvånad*

Är du inte arg på mig?...

STELLA (/ELLA)

Inte nu längre...

WILLIAM (/ELIAS)

Förlåt mig.

STELLA (/ELLA)

Jag har förlåtit dig för länge sen... jag kom fram till att du inte hade velat skada mig...

WILLIAM (/ELIAS)

Det är klart att jag inte hade velat göra det... Jag ångrade mig, men det var för sent... Jag försökte att få tag på dig. Din mamma berättade att du hade dött...

STELLA (/ELLA)

Jag har tänkt så mycket på dig... jag visste inte om jag skulle få se dig igen..... fast jag var väldigt arg på dig i början... att du stack så där utan förvarning... Jag förstod inte?...

WILLIAM (/ELIAS)

Jag ville göra karriär... och Jackie var ett steg på vägen... Jag trodde att jag älskade henne...

STELLA (/ELLA) *förvånad*

Gjorde du inte det?

WILLIAM (/ELIAS)

Nej... men hon älskade inte mig heller... Hon lämnade mig för en plastikkirurg...

Det är tyst en kort stund:

STELLA (/ELLA)

När jag fick missfall så var det som om du fick rätt... att vårt förhållande ändå inte skulle ha varat...

WILLIAM (/ELIAS)

Jag värdesatte inte det vi hade... Jag fick min karriär, men jag kan inte säga att den egentligen har gjort mig lycklig...

STELLA (/ELLA)

Åkte inte du till USA?...

WILLIAM (/ELIAS)

Jo... Vi var förlovade och flyttade till New York... Sen när Jackie lämnade mig flyttade jag tillbaka... Jackies far hade kontakter inom finansvärlden och han hjälpte mig att få arbete... Det har gått bra för mig... det har det verkligen...

STELLA (/ELLA)

Jag hoppades faktiskt att du skulle få det du önskade...

WILLIAM (/ELIAS)

Det fick jag också... men vad spelar det för roll nu?...
Nu har jag förlorat allt.

STELLA (/ELLA)

Du skulle ha dött förr eller senare...

WILLIAM (/ELIAS)

Jag vet det... men jag har inte hunnit att njuta av
framgången... Jag har jobbat jämt... Jag hade tänkt
resa... och köpa ett hus vid kusten...

STELLA (/ELLA)

...och rida?...

WILLIAM (/ELIAS)

...och rida...

William och Stella tittar på varandra och minns hur de träffades för nio Jord-år sedan. Stella (då Ella, 25 år) jobbade i ett stall och William (då 23) hade just börjat att arbeta på en bank. Alla anställda på det bankkontoret träffades en söndag för att umgås och de som ville fick pröva på att rida. William och Stella hade snabbt insett att de tyckte om varandra. På kvällen hade alla bankanställda samlats vid en lägereld och det var den kvällen som de inledde sitt förhållande.

Jag är så glad att se dig... När jag fick höra att du hade
dött, så tänkte jag att jag hade förlorat dig för alltid...
jag har aldrig trott på ett liv-efter-detta...

Stellas känslor sväller nästan över. Hon är så lycklig:

STELLA (/ELLA)

Jag har inte vetat om att du skulle komma hit... jag fick
reda på det alldeles nyss... Det var som om du ropade
på mig...

WILLIAM (/ELIAS)

Ester påstod att mitt inre jag visste om att jag skulle dö
nu... Jag kan inte direkt säga att *jag* var förberedd...
Såg du mig genom att titta genom diamanten?...

STELLA (/ELLA)

Nej... Ester har inte låtit mig följa ditt liv på Jorden...
Hon har sagt att du skulle leva ditt eget liv där och att
jag bara fick påverka dig om du själv bad om det...

WILLIAM (/ELIAS)

Hur dog du egentligen?

STELLA (/ELLA)

I en ridolycka... jag red på Stjärna och hon tvärnitade framför ett hinder... Det var ganska nära vattnet... där vi gjorde lägerelden... Jag var vid medvetande i några timmar efter det...

WILLIAM (/ELIAS)

Du har varit här i... sju år nu?...

STELLA (/ELLA)

Sju Jord-år... det är inte samma tid här...

WILLIAM (/ELIAS)

Nähä... det kanske det inte är... Jag som alltid har trott att döden betyder slutet... mörker... men jag måste säga att det är väldigt ljust här... Är vi verkligen på en stjärna?

STELLA (/ELLA)

Ja. ...och det här är Edens lustgård... vi befinner oss i mitten av Kärlekstempleet.

WILLIAM (/ELIAS)

Va?... Edens lustgård?...

STELLA (/ELLA)

Mmm...

WILLIAM (/ELIAS)

Mmm?...

STELLA (/ELLA)

Kom och sätt dig med ryggen mot stammen och låt björken adoptera dig...

WILLIAM (/ELIAS)

Vad säger du?... Det är ju ett träd...

STELLA (/ELLA)

Strunta i det... Sätt dig ned...

William sätter sig (CC) med ryggen mot björkstammen. Han förstår inte vad Stella menar:

Slappna av... Björken tar hand om dig...

William slappnar av och efter en stund hör han ett lågt brummande ljud, som låter som om det kom från jorden och rötterna. Det är Jordens sång. Björken adopterar honom och han fylls av en kärlekskraft som han bara har känt ett fåtal gånger tidigare. Han börjar nästan att gråta för att känslorna är så starka. Han andas lugnt och djupt. För första gången sedan barndomen får han kontakt med sitt inre jag, Elias, vilket gör att han känner sig stark och trygg. William kommer ut ur meditationen:

WILLIAM / ELIAS

Det känns så starkt... Jag tror att trädet älskar mig...

STELLA (/ELLA)

Det är klart... Älskar du björken?

WILLIAM / ELIAS

Ja... Det gör jag!

William kramar om björken av glädje. Stella är glad över att se William så glad:

Sa du att vi är i Edens lustgård?

STELLA (/ELLA)

Jaa... Det här är en del av Kärlekstemplet...

William är fortfarande frågande och Stella skrattar:

Förväntar du dig att jag ska bjuda dig på ett äpple?

WILLIAM / ELIAS *skrattar*

Nej, nej... i såna fall skulle jag önska mig äppelpaj...
Men vad gör man i Edens lustgård?

STELLA (/ELLA)

Vad tror du?...

William gissar rätt och Stella är med på noterna. De börjar en "parningsdans":

WILLIAM / ELIAS

Det var längesen...

William vill fånga Stellas blick:

Du sa att du hade längtat efter mig...

STELLA (/ELLA)

Sa jag?...

WILLIAM / ELIAS

Är det något särskilt du har längtat efter?...

STELLA (/ELLA)
Vad skulle det vara?...

WILLIAM / ELIAS
Min närvaro...

STELLA (/ELLA)
...i mig?...

WILLIAM / ELIAS
Jaa... har du längtat efter det?...

STELLA (/ELLA)
Kanske...

WILLIAM / ELIAS *ler*
Så du är inte säker...

Stella ler tillbaka:

Jag älskar dig.

Stella är glad och kramar om honom:

STELLA
...och jag älskar dig.

De tittar in i varandras ögon. De vet att de hör ihop, som om de hade varit tvillingar och de är säkra på varandras kärlek:

Innan jag träffade dig visste jag inte att kärleken kunde vara så stark... Jag visste direkt att jag tyckte om dig... jag behövde inte tänka efter... Jag måste ha sett mig själv i dig...

WILLIAM / ELIAS
När jag träffade dig så var det som om jag kände dig sen tidigare... men jag förstod inte varför...

De "drunknar" i varandras ögon och är nu mycket nära att kyssa varandra. Ester kommer in och blir glad när hon ser att de kommer så bra överens. Hon bär Williams nya kläder (ljusare och ledigare än kostymen) och en metallgloria på ena armen. I andra handen håller hon ett fat med äppelpaj, vaniljsås och en sked (som hon sedan ställer på en av stenarna):

ESTER
Det är underbart att se er tillsammans igen..... Det här måste vara din äppelpaj... jag ställer ner den här...

WILLIAM / ELIAS

Äppelpaj?

ESTER

Ja, du har väl önskat den... med vaniljsås, eller hur?

WILLIAM / ELIAS

Jag älskar vaniljsås... men...

ESTER

...och här är dina nya kläder...

Ester ger kläderna till William:

Du kan byta om bakom trädet om du vill... så får du
din gloria efteråt...

William går bakom trädet och byter om. Han är nyfiken på glorian. Stella känner sig full i skratt över att William har önskat sig en gloria, men hon visar inte det för honom:

STELLA

Hur går det?

WILLIAM / ELIAS

Jodå...

STELLA

Jag tar lite av äppelpajen...

Stella äter en bit av äppelpajen som smakar "himmelskt" god. William kommer fram och bär sina nya kläder:

WILLIAM / ELIAS

Vad tycks?...

STELLA

Du ser bra ut...

Nu är William spänd på glorian och Ester ger honom en metallring som han lägger på huvudet. Stella måste hålla sig för att inte brista ut i skratt:

WILLIAM / ELIAS

...men jag trodde att den skulle sväva ovanför huvudet?...

ESTER

Då måste du få den att göra det...

WILLIAM / ELIAS

Hur då?

ESTER

Ja... du får väl tänka att den svävar där uppe ovanför
huvudet...

*William koncentrerar sig och försöker med tankekraft att få metallringen att lyfta
från huvudet. Nu kan inte Stella hålla sig längre utan brister ut i gapskratt:*

WILLIAM / ELIAS

Vad är det?

STELLA

Du ser så rolig ut... William, det är bara nykomlingar
som önskar sig en gloria... det är så vi känner igen dom...
Dom går omkring här med sina glorian och vingar och så
sitter dom på små moln och spelar harpa...

WILLIAM / ELIAS *känner sig fånig*

Jaha...

Han ger tillbaka glorian till Ester:

...det var inte så viktigt... jag ville bara prova...

Stella vill inte att han ska känna sig dum:

STELLA

William, du behöver ingenting av det där...

WILLIAM / ELIAS

Nej, det är klart...

ESTER *retas*

Vi har en plats kvar i vår nybörjarkurs i harpspel...

William inser det komiska i situationen och skrattar med Stella och Ester:

WILLIAM / ELIAS

Okej... jag fattar...

ESTER

Vill du inte ha din paj?

WILLIAM / ELIAS

Jo...

William hugger in på pjen:

Mmm, vad gott... Vem har lagat den här?...

STELLA

Det var du som önskade den... så det är du som har gjort den...

WILLIAM / ELIAS

...men jag kan inte laga mat...

STELLA

Nu kan du det...

WILLIAM / ELIAS

Så jag behöver bara önska den mat jag vill ha?...

ESTER

Jaa... du kan äta hur mycket du vill...

STELLA

Du skulle bara veta hur mycket jag har ätit sen jag kom hit... utan att bli tjock!...

WILLIAM / ELIAS

Men... jag har ju ingen fysisk kropp längre?...

ESTER

Nej, det är sant...

WILLIAM / ELIAS

Måste jag äta då?

ESTER

Nej.

WILLIAM / ELIAS

Men jag är fortfarande sugen på mat?...

STELLA

Men ät då!...

WILLIAM / ELIAS

Det verkar så meningslöst...

STELLA

Det är väl inte meningslöst att tycka om mat?...

William vet inte vad han tycker och fortsätter att fundera.

ESTER

Alla dina önskningar kan bli uppfyllda... så länge de inte inverkar på någon annans verklighet...

WILLIAM / ELIAS

Jaha?... men hur vet jag att de inte gör det?

ESTER

Om du tror att det finns brister och att resurserna inte räcker till dig... det är då du börjar tänka att du måste roffa åt dig från andra...

WILLIAM / ELIAS

Det finns väl alltid begränsade resurser?...

ESTER

Människorna *tror* att resurserna är begränsade... så de roffar åt sig och samlar på sig ofantliga mängder rikedomar... som om Jorden skulle gå under i morgon...

STELLA

Är det inte det som håller på att hända?

Ester tycker om att undervisa och tar chansen:

ESTER

Jo, men det är en *skapad* situation... Jorden har egentligen *obegränsade* resurser... Hon svarar och ger er föda... ingen skulle behöva gå hungrig... men för att människorna ska kunna upptäcka det, måste de lära sig att leva enkla liv i nära harmoni med naturen. Edens lustgård kan fortfarande återskapas och det är bara människorna som kan göra det... *Ni* två kan göra det... inte ensamma så klart, men med hjälp av andra... *Ni* bär alla Paradiset inom er och *ni* kan när som helst manifesteras utåt...

WILLIAM / ELIAS

Har Edens lustgård verkligen funnits?... jag har alltid trott att det är en saga...

ESTER

Den har verkligen funnits... men nu är det inte mycket kvar av den... Inom er har *ni* gamla minnen av hur det var att leva i Edens lustgård. Om *ni* kunde få fatt på dom minnena skulle allt gå lättare... Nu är *ni* så inställda på att kärleken inte varar... Det skedde en splittring mellan män och kvinnor för mycket länge sedan... och *ni* är fortfarande påverkade av minnena av den separationen, men *ni* lägger in det i framtiden hela tiden... Splittringen har redan skett!... Det är ingenting som *ni* måste återuppleva ideligen... Nu är det tid för återförening och kärlek!..... Egentligen kan man säga att Edens lustgård fortfarande existerar på Jorden, men att den har blivit förvanskad... precis som er kärlek har blivit förvanskad...

STELLA

Varför har det blivit så?

ESTER

Många människor tror sig leva i en begränsad och kärlekslös värld, där man måste strida för att överleva. När de upplever kärlek, tror de inte på den... Det brukar sluta med att de förvränger kärleken för att bevisa, både för sig själva och för andra, att den inte är äkta...

WILLIAM / ELIAS

Skulle det vara en pik till mig?

ESTER

Tycker du att det är det?

WILLIAM / ELIAS

Jag känner igen mig...

STELLA

William, jag gjorde precis samma sak... Vi är alla påverkade av hur det kollektiva beskriver vår värld...

(Författaren anser att skådespeleriet i de flesta fall bör hållas inom pjäsens sammanhang. Ester vill påverka William och Stella, och hon har inte någon anledning till att tala direkt till människorna i publiken, som om hon skulle ha något otalt med dem.) Nu börjar Ester komma "upp i varv". Hon går omkring och gestikulerar, och hon kanske visar de båda stenarna som exempel på två motsatta, likvärdiga krafter:

ESTER

Man kan säga att kvinnor och män symboliserar två motsatta krafter... som båda behövs... precis som en plus- och en minuspol... eller som två sidor av samma mynt... Notera att alla människor har både en kvinnlig och en manlig sida inom sig... Båda krafterna är lika viktiga. Den ena kan inte existera utan den andra... Det som har hänt är att de båda krafterna har separerats och de arbetar nu bort från varandra... som ett par tvillingar med ryggar mot varandra arbetar de åt motsatta håll, i stället för att vända sig mot varandra, se varandra i ögonen och arbeta tillsammans... Den manliga kraften har tagit makten och skapat en ensidig och begränsad värld. Den kvinnliga kraften, som skulle kunna öppna nya möjligheter, tillåts inte komma till uttryck, utan kvävs och förnekas. Kvinnor förnedras varje dag... och ni våldför er på Jorden, er Mor, som älskar er...

STELLA

Varför har den manliga kraften tagit makten?

WILLIAM / ELIAS *retas*

Vad tror du... Vi är smartare, snyggare, sexigare...

STELLA

Nä... är ni?...

William flörtar hejdlöst och Stella kan inte annat än att flörta tillbaka:

ESTER *skämtar*

Jag håller med om att det är fullständigt obegripligt...

Vad har männen som inte vi har?...

STELLA *retar William*

Där ser du!...

ESTER

Den manligt styrda tekniken hotar faktiskt att ödelägga allt levande på Jorden... djurens och växternas naturliga miljöer är på väg att förstöras... Livet värdesätts inte... Människorna måste bli mer vårdande... och män måste lära sig att älska Kvinnan igen, utan att vilja utnyttja eller kontrollera Henne... Samtidigt skulle det vara lika fel om den kvinnliga kraften hade makten... Det är balansen... harmonin som är viktig att upptäcka... som när en kvinna och en man tittar in i varandras ögon och ser att det inte är något som skiljer dem...

WILLIAM / ELIAS

Du säger att vi skulle kunna hjälpa till?... Hur då?

ESTER

Jag är glad att du frågar... Här på Esteris är era hjärtan öppna, vilket innebär att ni kan sända kärlek direkt till Jorden... Ni kan också sända en önskan till Urkraften inom er och be om att få resa tillbaka till Jorden...

WILLIAM / ELIAS

Resa tillbaka?... Jag tror att jag vill stanna här...

ESTER *(2:a meningen till William)*

Det är inte bara upp till er om ni ska stanna här eller inte... Fast just nu skulle du inte kunna återvända... din gamla kropp har inte ens begravts... Dessutom måste man alltid bearbeta det liv man har levt på Jorden, innan man kan gå vidare och inkarnera i en ny fysisk kropp...

STELLA

Ester... om vi nu skulle resa tillbaka... skulle det inte vara en risk att vi splittrades igen?...

ESTER

Den risken finns alltid... När ni väl är på Jorden får ni nya identiteter, nya subjektiva jag, och då glömmer ni era eviga liv här på Esteris... Dessutom är det inte säkert att ni får inkarnera samtidigt... ni kanske behöver helt olika erfarenheter... Men även om ni skulle splittras igen, så skulle ni förr eller senare hitta tillbaka till varandra... men Stella, jag tror inte att du behöver vara orolig... den här gången kände du igen Elias, eller hur...

STELLA

Jo, men jag tvivlade så mycket på vårt förhållande... och du kände ju inte igen mig...

WILLIAM / ELIAS

Stella?

STELLA

Ja?...

WILLIAM / ELIAS

Är det ditt namn här?...

STELLA

Ja.

William får fler minnen av sitt liv som Elias, när han tänker på namnet "Stella":

WILLIAM / ELIAS *för sig själv*

Stella?...

STELLA

Du kände inte igen mig när jag levde på Jorden, eller hur?

WILLIAM / ELIAS

Va?... Kände igen dig?... Nej, det gjorde jag inte... eller egentligen gjorde jag nog det, men jag var så distraherad av annat i mitt liv...

STELLA

Jag vill inte resa!... inte nu när vi *äntligen* är tillsammans igen...

ESTER

Stella, jag vet inte om ni ska återvända eller inte... Det är inte upp till mig... Men glöm inte att Jorden behöver er... Ni kan hjälpa Henne mycket mer genom att leva där än genom att stanna kvar här...

STELLA

Finns det ingen möjlighet att vi skulle kunna vara säkra på att känna igen varandra?... om vi nu fick resa tillbaka tillsammans...

ESTER

Egentligen inte... ni fångas upp av den skapade världen på Jorden... men ni *måste* fångas för att senare kunna se igenom och frigöra er... Ni måste lära er att själva skapa er egen verklighet och för att ni ska vilja lära er det måste ni först inse att ni är sinneskontrollerade och lever begränsade liv i händerna på andra människor...

STELLA

...men du kan inse det och samtidigt tro att det inte finns någon utväg...

ESTER

Det finns alltid en utväg... Ibland lever ni fångade i mardrömmar, utan att se att det är en mardröm som ni skulle kunna vakna upp ifrån... När det är som mörkast, det är då ni upptäcker ljuset och då ser ni också varifrån det kommer. Låt inte rädslan ta över!... gå igenom den och se vart den leder... och se det inte som ett misslyckande om ni skulle separera igen... det skulle bara vara tillfälligt i så fall... Nuet förändras ständigt... Det som är sant idag kanske inte är sant i morgon... Var öppna och ta emot alla mirakel som sker...

Både Stella och William/Elias har mycket att tänka på. Stella tvekar fortfarande och William har fått så många intryck på så kort tid att han nästan känner sig avtrubbad. Ester inser att hon har gått för snabbt fram. Hon sätter sig vid björken:

Kom och sätt er...

Stella och William/Elias sätter sig på varsin sida om henne och hon håller sina armar om dem, som om de var två barn:

Ni behöver vila... och tänka över det här... Jag går för snabbt fram... jag blir så ivrig när jag talar om Jorden och om allt som kan göras för att lindra Hennes smärta... Det viktiga just nu är att ni helar ert förhållande... Er kärlek är ursprunglig och kan inte dö... den kan förvanskas, men aldrig dö... Minns ert Ursprung... och minns att vi alla kommer från samma källa...

När de sitter där börjar det att regna. De hör dess ljud och kan se de vackra (icke-fysiska) vattendropparna som strilar ned. Regnet upphör efter en kort stund:

WILLIAM / ELIAS

...men jag förstår inte riktigt?... om vi nu skulle återvända, som du säger... Vad skulle vi kunna göra?... Jag antar att arbetet måste organiseras på något sätt...

ESTER

Nej, arbetet ska inte organiseras. Det ska *inte* bildas fler föreningar eller strukturer, för de tenderar att binda kärleken... Jag förstår hur du tänker... att det borde bildas någon slags världsomfattande organisation som skulle se till att kärlek får råda överallt... men det skulle inte fungera... Dessutom behövs det inte... Kärlek föds i våra hjärtan... och med det följer en insikt om att vi har ett ansvar för våra handlingar... Genom er kärlek till varandra kan ni vara ett *levande exempel* som hjälper andra människor att minnas hur det var att leva i frihet och att älska.

WILLIAM / ELIAS

...men... om det nu är så att Jorden egentligen har obegränsade resurser, vilket låter osannolikt?... men om det nu är så, måste inte det budskapet spridas på något sätt?... Hur ska människor annars kunna ta det till sig, så att de ändrar sitt beteende?...

ESTER

Jag antar att du menar att det skulle spridas genom det ni kallar massmedia, men det tror jag inte på... Media är en struktur som styrs av människor som vill kontrollera andra människors beteende... Kärlek får människor att följa sina hjärtan, så ni kan vara ganska säkra på att ett kärleksbudskap skulle förvrängas i massmedia... för att öka det ni kallar för "nyhetsvärdet"...

WILLIAM / ELIAS

Men hur skulle kärlek kunna spridas utan att man skapar en opinion?...

ESTER

Ett budskap om kärlek förmedlas bäst från människa till människa och varje människa är viktig. Jorden kan inte bli mer blomstrande än dess svagaste länk... När människor vaknar upp och slutar att tro på fiender... när de lär sig att skapa med hjärtat... då upptäcker de att livet är mer än en begränsad tredimensionell värld... Det är då de ser sig själva i alla andra människor...

STELLA

...men det är väl inte säkert att man vaknar upp?... om man inte känner till något annat än den värld som omger en...

ESTER

Det kan vara svårt, det är sant... Uppvaknandet måste ske hos varje människa... Livet på Jorden kan ibland vara som ett fängelse för människan... men det är hennes *eget* fängelse som hon själv har skapat...

WILLIAM / ELIAS

Om jag hade vetat att jag skulle hamna här, så skulle jag aldrig ha varit rädd för att dö... så varför visste jag inte om det?...

ESTER

Du har styrts av din rädsla... du tillät den att ta överhanden...

WILLIAM / ELIAS

...det känns som om jag har missat mitt liv på något sätt... som om jag har följt någon annans dröm... Framgången gjorde mig inte lycklig, men samtidigt kunde jag inte stanna upp...

ESTER

...om du hade låtit kärleken leda dig hade ditt liv inte blivit så inrutat och kallt... Om det finns kärlek så behövs inga maktstrukturer... då finns ingen maktsträvan... Lär dig att lyssna med hjärtat och handla därefter... Jag är glad att du är här nu, William... eller Elias om jag får kalla dig för det?... Det känns bra att se er återförenade..... Jag kommer att lämna er nu, men vi möts senare igen...

Ester reser sig och tar upp det vita skycket och de kläder som William tog av sig. Hon ler mot dem och går ut (UC) lugnt och stillsamt. William/Elias och Stella sitter kvar en stund:

WILLIAM / ELIAS

Jag tror att hon är den visaste kvinna jag någonsin har träffat...

STELLA *retas*

Tack så mycket...

WILLIAM / ELIAS *(ler)*

Jag menar inte så... Det är bara det att jag inte är van att tala om livsfrågor...

STELLA

Jag håller med dig... hon är ovärderlig...

WILLIAM / ELIAS

Jag kallade henne för dörrvakt... nu skäms jag...

STELLA

...men på ett sätt är hon det... Hon vaktar Porten och tar emot de människor som anländer... Hon tog emot mig också... jag var helt förvirrad och visste inte var jag var...

WILLIAM / ELIAS

Vi verkar vara olycksbenägna...

STELLA

En aning...

WILLIAM / ELIAS

Jaha... är vi fast vid varandra för alltid nu?...

STELLA

I evighet...

WILLIAM / ELIAS *retas*

Hur ska jag stå ut med dig?...

STELLA

Hur ska jag stå ut med dig?... du brukar alltid prutta när vi är ensamma...

WILLIAM / ELIAS

Jag har ingen fysisk kropp längre... då kan jag väl inte prutta?...

STELLA

Åjo... det lyckas du nog med ändå...

WILLIAM / ELIAS

Jag ska äta curry hela tiden...

STELLA

...men jag har inte heller någon fysisk kropp... då kan jag välja att inte känna lukten av dina pruttningar...

WILLIAM / ELIAS

Det är sant... vad ska jag då göra för att reta dig?...

STELLA *ler*

Du kommer nog på nåt...

Dragningskraften mellan de två ökar gradvis:

WILLIAM / ELIAS

Mmm... jag gör nog det...

STELLA

Jag är glad att få tillbringa evigheten med dig, Elias...
Vet du om att den kronologiska tiden är skapad och att
den egentligen inte existerar... men evigheten är här och
nu!... Jag vill aldrig mer förlora kontakten med dig...

WILLIAM / ELIAS

Det sa du aldrig när vi levde på Jorden...

STELLA

Jag trodde inte att du kände likadant... det verkade inte
som om du gjorde det...

WILLIAM / ELIAS

Det hade hjälpt om du hade sagt något...

STELLA

Jag är inte säker på det... Du hade så starka behov av
att lyckas... att bli någon... Jag hade aldrig kunnat
tillfredställa den längtan...

WILLIAM / ELIAS

Du har nog rätt...

STELLA

Ibland har jag undrat varför min längtan efter dig har
varit så stark... Jag tror att det beror på att jag har varit
så ensam och så har jag på något sätt sökt bekräftelse i
min egen spegelbild... och för mig är du min spegel...
I dig ser jag min like...

Stella tittar in i Williams/Elias ögon:

WILLIAM / ELIAS

Hur är det med homosexualitet egentligen?

STELLA

Hur menar du?

WILLIAM / ELIAS

Ja... alltså... du och jag älskar varandra... men om vi
hade haft samma kön?...

STELLA

Ja?...

WILLIAM / ELIAS

Jaa?...

STELLA

William, man kan säga att vi inte har något kön... De fysiska kropparna har det, för att det ska vara möjligt att skapa barn... men egentligen är vi både man och kvinna samtidigt... Orsaken till att du kallas för Elias och jag för Stella är att vi precis har varit man respektive kvinna... Här på Esteris finns en harmoni mellan kvinnliga och manliga krafter, men det ska du inte tolka som att homosexuell kärlek skulle vara fel... det betyder bara att de båda krafterna är likvärdiga och att ingen av dem har makt över den andra... För övrigt är det *kärleken* som är det viktiga... inte könet... Varje människa är unik och följer sitt eget hjärta...

Ett plötsligt ljud hörs, det kan vara ett väsande eller att det prasslar i löven:

WILLIAM / ELIAS

Vad var det?

STELLA

Jag vet inte... det kan ha varit ormen...

William rusar upp:

WILLIAM / ELIAS

Finns det en *orm* här? ...det är klart, det borde jag ha förstått...

STELLA *skrattar*

Det finns många djur här... Men lugna dig... den är inte farlig...

WILLIAM / ELIAS

Det här är inte roligt!... du vet att jag är rädd för ormar...

STELLA

Slappna av!... den kan inte göra illa dig...

WILLIAM / ELIAS

Är du säker?...

STELLA

Helt säker.

William/Elias slappnar av en aning:

WILLIAM / ELIAS

...men var är den då?... varför kan jag inte se den?...

STELLA

Ormen finns inom oss.

WILLIAM / ELIAS

Inom oss!?!... lägg av, jag har väl ingen orm inom mig!...

William/Elias känner att hans sexuella energi vaknar till liv:

Jaha... du menar den ormen...

Han inser vad som brukar hända i Edens lustgård och han ser sig omkring:

Nu förstår jag... jag undrade varför dom här stenarna var placerade på det här sättet... Nu ser jag... dom föreställer två bröst, eller hur?...

Stella är road av att se William/Elias upptäcka den bild som finns att se:

...och det här gräset växer i en triangel... med den här björkstammen strategiskt placerad mitt i...

Stella skrattar:

STELLA

Det är en bild av skapelseprocessen... föreningen av kvinnligt och manligt...

WILLIAM / ELIAS

Det är det verkligen...

William/Elias känner sig kåt:

Höll inte vi på med någonting när vi blev avbrutna tidigare?... vad säger du om att fortsätta där vi slutade?...

STELLA

Gärna det...

WILLIAM / ELIAS

Jag vill ha dig, Ella... jag menar Stella...

STELLA *lockar*

Vill du?... men tycker du inte att det skulle vara meningslöst att älska?... vi har ju inga fysiska kroppar längre...

WILLIAM / ELIAS

Det skiter jag fullständigt i!...

Stella ler och lockar honom genom att dra sig lite ifrån honom:

Stella... Stella, jag tror inte att jag kan hålla mig så värst länge till...

Stella går bakom björkstammen och William/Elias får tag på henne där:

STELLA

Vad väntar du på?...

Sexakten sker utom synhåll för publiken. Skådespelarna behöver varken klä av sig eller kyssas på riktigt, men de kan göra ljud som om de kysser och älskar med varandra. Det bör vara tydligt att Stella och Elias/(William) har mycket trevligt tillsammans. (Eventuellt kan olika läten höras, från djur som lever i Edens lustgård, men som av praktiska skäl inte syns på scenen. Björkstammen kan belysas med olika ljus och färger. Om det är möjligt kan den belysas inifrån och avslöja en orm inom stammen. Ormens huvud, med dess kluvna tunga, är i så fall nedåt och svansen uppåt.) Stella och Elias upplever kärlek och sex i förening och är nu i full kontakt med sina grundpersonligheter och sitt ursprung. Efter deras klimax stannar de kvar en stund (utom synhåll) för att andas ut:

STELLA

...William... det här var nästan för bra...

ELIAS / WILLIAM

...tycker du?...

STELLA

...jag kan inte minnas att vi nånsin har älskat så här...

ELIAS / WILLIAM

...du och jag har väl alltid haft bra sex...

STELLA

...jo... men inte så här... jag har aldrig förut känt mig så nära dig...

Stella och Elias/William rättar till sina kläder och kommer fram från bakom björken. De håller om varandra:

ELIAS / WILLIAM

Det här måste vi göra om...

STELLA

...jag har saknat att ha dig inuti mig...

ELIAS / WILLIAM

Det är något som känns fel...

STELLA

Vadå?...

ELIAS / WILLIAM

Jag vet inte... jag känner mig annorlunda på något sätt...

STELLA

Det är nog ingen fara... Sex kan få oss att uppleva flera dimensioner samtidigt... du har nog bara kommit i kontakt med ditt sanna jag...

ELIAS / WILLIAM

Nu vet jag!... jag känner mig inte trött... inte det minsta...

STELLA

...och vad kan det betyda?...

De är på väg att sätta igång igen:

ELIAS / WILLIAM

Vad tror du...

STELLA

Nä... det menar du inte...

ELIAS / WILLIAM

Jodå...

Plötsligt hörs en lång, mjuk och ljus ton. (Ljudet låter som om det kom från fioler):

STELLA *skrattar*

William... det är ett annat par som vill komma in nu...

ELIAS / WILLIAM

Måste man boka tid här, som på en restaurang?...

STELLA

Ungefär... fast inte riktigt...

ELIAS / WILLIAM

...men vi kan väl komma tillbaka hit senare?...

STELLA

Självklart!

De håller fortfarande om varandra och går mot öppningen (UC):

Är du beredd att möta dina bröder och systrar här på Esteris?...

ELIAS / WILLIAM

Jadå... Det känns som om jag har kommit hem...

De går ut (UC). Ormen kanske syns och/eller väser. Ljuset tonar bort.

slut